

❧ 1 ❧

Ik sta op, besef dat mijn maxirok aan mijn dijen kleeft en probeer het katoen los te maken van mijn huid zonder dat iemand het ziet.

'Zet 'm op,' fluistert Katie.

Ik antwoord niet. Waarom had ik me opgegeven voor deze stomme presentatie? Praten in het openbaar: niet mijn sterkste punt. Laten we eerlijk zijn, wat dan ook in het openbaar: niet mijn sterkste punt.

'Kom maar als je zo ver bent, Violet,' zegt mevrouw Thompson.

Ik trek nog een keer aan de stof en loop naar voren. Ik voel me plotseling heel klein, alsof mijn klasgenoten krimpstralen in hun ogen hebben. We zullen Violet laten krimpen. Hier moet ik om lachen – nu lijk ik zowel verward als zenuwachtig.

Mevrouw Thompson glimlacht naar me vanaf haar have-loze werktafel. 'Oké, Violet, vertel ons maar over je lievelingsboek; dat heet...?'

'*De Galgendans* van Sally King,' antwoord ik.

Een collectief gekreun van de jongens op de achterste rij. Maar ze dóen alleen maar of ze teleurgesteld zijn. Ik zag ze nog geen jaar geleden in de bioscoop toen de filmversie was uitgekomen en ik herinner me dat ze allemaal met verdacht rode ogen naar buiten kwamen.

Ik haal diep adem en begin te praten.

'Ooit leefde er een ras dat de mensen werd genoemd.'

De mensen waren slim en ambitieus, maar ze waren ook hebzuchtig, een hebzucht die zich uitstrekte tot hun telkens toenemende obsessie met perfectie – het perfecte lichaam, de perfecte hersens en het perfecte leven. Aan het begin van de 22ste eeuw leidde die perfectie tot de eerste golf van genetisch vervolmaakte mensen.'

Ik las een dramatische pauze in en kijk het lokaal rond. Ik had gehoopt dat ze geboeid keken, met wijd open ogen, maar ze zien er eerder half in slaap uit.

'De Gems. "Genetically Enhanced Men". Lang, sterk, knap, met een IQ van boven de 130. Het duurde niet lang voor de Gems naar mooie streken op het platteland verhuisden die de Weiden hetten, en waar geen ziekten en misdaad voorkwamen.'

Ik verplaats mijn gewicht van mijn ene voet op mijn andere, veeg mijn haar uit mijn ogen en duw de knagende gedachte dat ik als een ontzettende trut overkom naar het duistere, ongebruikte deel van mijn hersens.

'Maar wat gebeurde er met de niet-vervolmaakte mensen? Die normale mannen en vrouwen zoals jij en ik? Die kwamen bekend te staan als de Imperfecten. De Imps. Ze leefden afgesloten in de oude steden – Londen, Manchester, Parijs, Moskou – waar ziekten en misdaad floreerden, opgesloten achter kilometers lange, kronkelende stadsmuren, net zo lang gebombardeerd tot ze zich onderwierpen. Alleen de Imps die sterker en gezonder waren, mochten de Weiden binnen om de Gems als slaven te dienen.'

Het woord "mens" werd niet meer uitgesproken, was verboden.

Er waren alleen nog Gems en Imps...'

'Dus ik ben een Imp,' onderbreekt Ryan Bell me van achter uit de klas. 'Bedoel je dat?'

Fijn. Net wat ik nodig heb – een relschopper. En ik wou

dat ik de moed had te zeggen dat hij dit toch allemaal al moest weten nadat hij twee uur lang met een Kleenex stevig tegen zijn neus gedrukt naar de film had gekeken.

'Hou je kop, eikel,' zegt Katie. Haar korte, rode haar wipt in een perfecte boog op als ze zich omdraait om hem aan te kijken. Ik kan de uitdrukking op haar gezicht niet zien, maar ik weet dat ze hem op die speciale manier aankijkt, met haar erwtengroene ogen samengeknepen en haar lippen op elkaar geperst.

'Er is niets imperfects aan mij,' zegt Ryan.

Katie maakt een vreemd geluid, iets tussen een lach en een hoest in.

Mevrouw Thompson fronst. 'Ik denk dat Violet probeert te zeggen dat we allemaal Imps zijn, Ryan. Tenzij jij een supermens van de toekomst bent – wat ik ten zeerste betwijfel.'

Diep inademen. Negeer de verdoofde lippen.

'Om er zeker van te zijn dat ze de Imps konden blijven onderdrukken, kwamen de Gems elke week bijeen in grote Coliseums om te kijken hoe de Imps werden opgehangen, een evenement dat de Galgendans werd genoemd. Maar sommige Imps weigerden hun lot te aanvaarden en vormden een groep rebellen die vastbesloten was om de grondrechten van de Imps te herstellen. De rebellenleider heette Thorn.'

Ik zoek in mijn velletjes papier en vind zijn foto. Een printout van de film. Mevrouw Thompson trekt hem uit mijn klamme vingers en prikt hem op de muur. Uit het beeld van Thorn spreekt niets van zijn kracht, zijn doorzettingsvermogen. Zo klein ziet hij er net uit als een sm-actionpiraat, van top tot teen in zwart leer gekleed, met een ooglapje schuin over zijn scherpe trekken.

'Thorn bedacht een gedetailleerd plan om regeringsgeheimen van de Gems te bemachtigen en vroeg de twee rebellen die hij

het meest vertrouwde om een jonge, vrouwelijke Imp te rekruteren. Ze rekruteerden Rose.'

Rose. De heldin van dit verhaal. Gepassioneerd, impulsief, moedig. Elke dag, zonder mankeren, wens ik dat ik net zo was als zij. En tot dusverre is dit het resultaat...

Gepassioneerd: mijn bijnaam is Violet de Maagd.

Impulsief: ik ben twee dagen bezig geweest met de voorbereiding van deze presentatie.

Moedig: er beginnen zich zweetdruppels op mijn gezicht te vormen.

Eigenlijk is het enige wat we gemeen hebben onze bleke huid en onze smaak wat mannen betreft.

Ik knik naar mevrouw Thompson, die het signaal opvangt en naar het digibord loopt. Er start een YouTube-clip – de openingsscène van de film. De camera zoomt in op Rose terwijl ze de buitenste stenen muur van het Coliseum beklimt. Ze ziet er geweldig uit, met haar lange, donkere haar dat over haar rug valt. Ze komt bij de top van de muur, begeleid door aanzwellende violen.

De camera zwenkt naar de toeschouwers in het Coliseum. Een menigte Gems – hun mooie gezichten schreeuwend om Imp-bloed. Negen veroordeelde Imps worden naar een houten schavot gevoerd, de stroppen gaan om hun hals. Ik weet dat het nog maar kort duurt voor ze bevrijd worden, maar ik voel toch een steek van ongerustheid in mijn maag. Ik kijk stiekem even naar mijn klasgenoten. Ze kijken echt bezorgd, geboeid. Er trekt een glimlach aan mijn mondhoeken.

De president van de Gems verschijnt op een gigantisch scherm achter het toneel en stelt de veroordeelde Imps voor aan de hand van hun vermeende misdaden: diefstal, verkrachting, moord. De camera draait terug naar Rose wier donkere haar voor haar ogen zwiert – ze weet dat de ver-

oordeelde Imps alleen schuldig zijn aan armoede en honger. Ze trekt een granaat uit haar riem, brengt hem naar haar lippen en slingert hem dan over de menigte onder haar.

De clip eindigt net voor de bom afgaat.

Ik draai me weer om naar de klas, gesterkt door hun plotselinge belangstelling.

'Terwijl de Gems werden afgeleid door de bom begonnen de rebellen een actie en redden ze de veroordeelde Imps van de galg. Rose liet zich zonder dat iemand het zag van de buitenmuur glijden; ze had haar waarde als rebel bewezen.

Daarom stuurde Thorn Rose op de gevaarlijkste rebellenmissie tot dan toe: de Harpermissie. Rose infiltreerde in het landgoed van de Harpers dat diep in de Weiden lag en gaf zich tegenover de eigenaar van het huis – Jeremy Harper, een machtige Gem-functionaris – uit als slaaf. Rose sloot al snel vriendschap met Jeremy's zoon om geheime Gem-informatie te kunnen bemachtigen. Jeremy's zoon was een Gem die Willow heette.'

Willow. De voornaamste reden dat ik Rose wil zijn. En hoewel mijn handen nog steeds trillen en de resterende adrenaline door mijn aderen vloeit, blijf ik zijn foto vastklemmen en hou hem omhoog zodat de klas hem kan zien. Ik kan de gedachte dat een punaise een gat in zijn perfecte gezicht zou prikken niet verdragen. Ik heb urenlang naar deze poster zitten staren, elke contour van die gelaatstreken – een en al karamelkleurige huid en jukbeenderen – in mijn hoofd gegrift. Ik hoor wat zuchten van de meisjes, een paar oh's gevolgd door gegiechel. Ik stop zijn foto terug in mijn stapel aantekeningen; het gevoel dat hij van mij is, knaagt aan me.

'Spioneren en een relatie hebben met een Gem: twee misdaden waarop de doodstraf staat voor een Imp die zo onfortuinlijk is om gesnapt te worden. Maar Willow was aardig en knap,

en Rose besepte al snel dat haar gevoelens voor hem haar grootste bedreiging vormden. Omdat ze niet in staat was hem te verraden, ontvluchtte ze het landgoed zonder haar ware identiteit te onthullen. Ze keerde terug naar de Imp-stad en zei tegen Thorn dat de Harpermissie was mislukt...'

'Saai,' zegt Ryan.

'Ryan, ik meen het,' snauwt mevrouw Thompson. 'Hou op haar in de rede te vallen. Je zit nu in de zesde klas en ik verwacht meer van je.' Ze draait zich om en glimlacht. 'En ik denk dat we net bij een wending zijn gekomen, het kantelpunt, nietwaar, Violet?'

Ik knik. 'Rose ontvluchtte het landgoed om hem te beschermen, ze verkoos Willow boven de rebellen. Het was een keus voor de liefde.'

'Ja. Een voorbeeld van hoe populaire, moderne romans nog steeds de traditionele plotstructuur volgen... ga door.'

'Willow vermomde zich als Imp en volgde Rose door de stad, omdat hij haar zo graag terug wilde winnen. Maar hij werd gevangengenomen door de rebellen en uiteindelijk hoorde hij dat Rose oorspronkelijk van plan was geweest hem te verraden. Met een gebroken hart, in gevangenschap, leek alle hoop verloren.

Maar Rose vertelde hem dat ze oprecht van hem hield en samen ontsnapten ze aan de rebellen, vastbesloten om met z'n tweeën een nieuw leven te gaan beginnen.

Maar soms kan liefde niet alles overwinnen.

Ze werden opgespoord door de politie van de Gems en Rose werd naar de Galgendans gebracht, beschuldigd van het verleiden van een onschuldige Gem-jongen.'

Weer een YouTube-clip. Rose op de Galgendans, maar nu staat ze op het houten schavot vooraan in het Coliseum met een strop om haar nek terwijl de menigte roept om haar bloed.

'stop!' Willow springt op het schavot. 'Mijn naam is Willow Harper. En de Imp die jullie gaan ophangen heeft ook een naam. Rose. Zij is het moedigste, liefste meisje dat ik ooit heb gekend. Imp of Gem, ze is een mens. Ze is geen verleidster of een misdadigster. Ze is mijn beste vriendin. ik hou van haar met mijn hele hart.' Hij kijkt naar haar vastbesloten gezicht. *'Ik hou van je, Rose.'*

'Ik hou ook van jou,' roept ze terug.

Ik weet wat er gaat gebeuren, natuurlijk weet ik dat, maar toch voel ik het gewicht van tranen op mijn wimpers, die overweldigende drang om met mijn hand dat 2D-beeld binnen te dringen en het touw door te snijden.

Het valluik onder Rose' voeten vliegt open. Haar lichaam valt, haar benen kronkelen en trappen terwijl ze haar laatste dans danst.

De clip is afgelopen. Niemand zegt iets.

Ten slotte verbreekt mevrouw Thompson de stilte. *'Wat heeft de schrijver een prachtig, duister moment beschreven. Maar er volgt toch vast wel een soort conclusie?'*

Ik knik en blader naar de laatste pagina van mijn verkreukelde aantekeningen.

'Willow wiegde Rose' levenloze lichaam in zijn armen, terwijl zijn tranen op haar gezicht vielen. Hij hekelde de Gems omdat ze de door de regering gesanctioneerde moorden lieten doorgaan, hij smeekte hun om zich achter hem te scharen. De Gems waren zo ontroerd door dit tragische tafereel dat ze de galgen afbraken.

De Galgendans werd eindelijk verboden.

De dood van Rose ontketende een revolutie.

En de Imps en Gems noemden zich weer mensen.'

De muren lijken mijn laatste woorden op te zuigen en op een of andere manier lukt het me om te slikken al heb ik geen spug in mijn mond. Weer een stilte. Ik wou dat Alice

hier was; zij zou klappen en juichen en 'encore' roepen... en dan zouden ze allemaal meedoen.

Ik vang even Katies blik op. Ze knipoogt. Niet echt de openlijke steunbetuiging waarop ik had gehoopt, maar ik voel me er toch beter door.

'Dank je, Violet.' Mevrouw Thompson kijkt me van over haar bril aan. 'Wat een geweldige presentatie.'

'Dank u, ik wilde recht doen aan het boek.'

Mevrouw Thompson glimlacht. 'Dat heb ik gemerkt aan de hoeveelheid kleur die je erin hebt verwerkt. We maken nog wel een schrijfster van je.'

Ik bloos van plezier. Schrijven is altijd iets van Alice geweest – ik heb me er nooit aan durven wagen, tot nu. 'Bedankt, mevrouw Thompson.'

Kontlikker. Lieve lingetje van de juf. Gesis van achter uit de klas.

Ik laat me weer op mijn stoel glijden. Katie stoot me aan en fluistert: 'Dat ging hartstikke goed.' Maar ik hoor Ryan en zijn kompanen nog spottende opmerkingen maken; hun woorden lopen in elkaar over en mijn wangen beginnen weer te gloeien en te jeuken, en die ellendige aantekeningen blijven maar aan mijn handpalmen plakken. Rose zou er nooit zo van in de war zijn geraakt. Ik laat mijn haar voor mijn gezicht vallen, waardoor het een donker, golvend scherm vormt.

'Dus dit was het,' zegt mevrouw Thompson. 'We hebben het plot van drie heel verschillende romans gehoord, maar gezien dat ze toch allemaal min of meer dezelfde structuur volgen.'

De bel gaat, vergezeld van het bij elkaar graaien van boeken, pennen en rugzakken.

Katie helpt me het papier van mijn klamme handen te pellen. 'Jezus, je bent echt dol op dat verdomde boek.'

‘Ja.’

‘Je had je gezicht moeten zien toen je het over Willow had.’

‘Zo is mijn gezicht gewoon.’

Ze knippert met haar wimpers. ‘Maar Willow was aardig en knap, en Violet – sorry, ik bedoel Rose – besepte al snel dat haar grootste bedreiging de kracht van haar gierende hormonen was.’ Ze trekt haar lippen samen, waardoor de sproeten op haar neus zich uitrekken.

‘Rot op.’ Ik lach. Katie maakt me altijd aan het lachen. De spanning vloeit uit mijn lichaam en het lukt me eindelijk om de beduimelde aantekeningen in mijn tas te stoppen. Katie is pas vorige zomer van Liverpool naar Londen verhuisd, dus ik ken haar nog niet lang, maar er was meteen een klik. Ze heeft zo’n droog gevoel voor humor en ze gebruikt allemaal hilarische scheldwoorden zoals pikfoezel en eikeljockey, en ze praat met een licht Liverpools accent waardoor ze altijd een stabiele indruk maakt – ‘zout der aarde’, noemde mijn vader haar ooit. Maar ze ziet eruit als iemand uit een boek van Jane Austen, met haar popperige gezicht en haar lichtrode haar... Ze speelt zelfs cello. Het enige wat ik bespeel is de Xbox.

‘Je moet niet inzitten over die eikel van een Ryan, hij valt gewoon op je,’ zegt ze.

‘Ja, vast. Hij schaamt zich omdat Alice en ik hem vorig jaar grienend in de bioscoop hebben gezien.’

Ze schuift haar stoel achteruit. ‘Kom op, je weet dat je hot bent.’

Ik lach. ‘Ja, het zweet staat nog op mijn voorhoofd na die ellende.’

‘Alleen omdat je niet een meter tachtig en blond bent, zoals sommige mensen.’

Ze doelt op Alice. Ik geef geen antwoord. Het is moeilijk

als je beste vriendin eruitziet als Englands Next Top Model. Er zet zich een korreltje jaloezie vast in mijn borst en ik haat mezelf erom. We mengen ons in het gedrang van leerlingen in de gang, die allemaal haast hebben om naar huis te gaan.

Ik verander van onderwerp. 'Ik vind het niet te geloven dat je nog steeds *De Galgendans* niet hebt gelezen, het is een overgangsrite.' Mijn stem verdrinkt in het rumoer van de menigte en ik voel me weer erg klein.

'Nou, dat hoef ik nu niet meer. Je hebt het al verklapt.'

'Je hebt de film niet eens gezien.'

'Nogmaals, verklapt.'

We werken ons door een groep vierdeklassers heen die niet op de hoogte schijnen te zijn van de onuitgesproken regel dat je uit de weg gaat voor eindexamenklassers.

Ik trap per ongeluk expres op de teen van een blond meisje. 'Ja, maar Russell is echt een stuk.' Ik heb het over Russell Jones, de acteur die Willow speelt in de film.

'Echt? Dat heb je nog nooit gezegd. Daar is Alice.' De glimlach verdwijnt niet om Katies mond, maar wel helemaal uit haar ogen. Net zoals ik heeft ze geleerd om aan andere mensen te zien dat Alice eraan komt. Iedere jongen kijkt over zijn schouder, ieder meisje valt stil en trekt een diepe frons in haar voorhoofd.

En ja hoor, de menigte wijkt uiteen als de Rode Zee, maar deze Mozes heeft lange, gebruide benen. Een glimlach licht haar perfecte, ovale gezicht op. Die glimlach heeft ze altijd gehad, al sinds ik haar op de eerste dag van de lagere school ontmoette – het soort glimlach waardoor je haar vergeeft dat ze zo mooi is.

Ze blijft midden in de gang abrupt stilstaan, vol vertrouwen dat niemand tegen haar aan zal stoten. 'En, hoe ging het?'

'Totaal waardeloos,' zeg ik.

Katie geeft me een klopje op mijn rug. 'Niet waar, het was geweldig.'

'Ja, geweldig waardeloos,' antwoord ik.

Alice gooit haar lichte haar over een schouder. 'Maak je niet druk, Vi, ze zien kennelijk niet in hoe mooi *De Galgendans* is – cultuurbarbaren.' Ze kijkt Katie betekenisvol aan.

'Het is niet bepaald Shakespeare,' mompelt Katie.

Alice zucht. 'Ik wou dat ik bij die ouwe Thompson in de klas zat. Jullie krijgen veel leukere opdrachten dan wij. Plotstructuur. Daar zou ik wel iets over te zeggen hebben gehad.' Ze herinnert ons graag aan het feit dat ze een opkomende fanfictie-ster is. Ze schrijft allerlei nieuw materiaal dat gebaseerd is op *De Galgendans*, waarin ze het plot verandert en de personages naar haar hand zet. Het is ironisch dat ze daar behoefte aan heeft, terwijl ze er in het echte leven al zo bedreven in is om mensen te laten doen wat zij wil – misschien is schrijven haar manier om dat nog te verbeteren. Ik slik dat korreltje jaloezie weer door.

'Mevrouw Thompson zei dat Violet schrijfster kon worden, toch, Vi?' zegt Katie.

Alice kijkt me aan en knipoogt met een van haar inktblauwe ogen. 'Gelul. Daar heb je niet genoeg verbeelding voor, je zou alleen *De Galgendans* telkens weer herschrijven.' Ze slaat haar arm om mijn schouder en drukt me tegen zich aan. 'Wat natuurlijk toe te juichen is.' De geur van haar haar – kersenbloesem en citroengras – vult mijn neusgaten. Ik voel me plotseling heel speciaal omdat Alice me in het openbaar omhelst.

Katie kijkt op haar horloge. 'Hoor eens, ik moet ervandoor, ik heb over vijf minuten celloles, maar ik zie jullie morgen, oké?'

'Comic Con,' zeggen Alice en ik gelijktijdig. We kijken elkaar aan en lachen. Hier hebben we maanden op gewacht;

we gaan Russell ontmoeten. *Willow*. Ik krijg weer een droge mond en er gaat een rilling van opwinding door mijn buik. Mijn huid voelt aan alsof hij ruw is afgedroogd.

'We gaan als personages uit *De Galgendans*, afgesproken?' zegt Alice.

'Ja, Nate is al dagen met zijn kostuum bezig,' antwoord ik. Nate is mijn kleine broertje; hij is dol op *De Galgendans*, nog meer dan ik als dat mogelijk is, en mam stond erop dat hij mee zou gaan. Bedankt, mam.

Katie begint weg te lopen. 'Tot morgen, *fangirls*,' roept ze over haar schouder.

❧ 2 ❧

Toen ik vanmorgen mijn kostuum aantrok, begreep ik plotseling dat Clark Kent kon vliegen, dat Peter Parker tegen muren op kon klimmen met zijn klevende handpalmen. Het is dat gevoel dat je iedereen kan zijn... alles kan doen. Ik stelde me voor dat ik Rose' kracht en schoonheid absorbeerde, simpelweg door haar kleren te dragen – dat jute dat zich in mijn huid drukte en deel van me ging uitmaken.

Ik had me dit jaar echt in cosplay gestort. Bruine tuniek, groene legging, legerlaarzen, mijn donkere haar dat ik liet krullen en kroezen. Ik had zelfs vegen olijfgleurige oogschaduw op mijn wangen gesmeerd in een poging te laten zien dat ik klaar was voor de strijd. Het enige waaruit wat ijdelheid sprak, was het rode lint dat ik om mijn middel had gebonden om mijn smalle taille te accentueren. Ik voelde me klaar voor de strijd, klaar voor Comic Con, klaar om de Gems een kopje kleiner te maken.

Maar nu ik sta te wiegen op het ritme van de metro voel ik me gewoon een idioot.

De tunnels veranderen van gietijzer in baksteen terwijl we naar Kensington Olympia suizen. Ik voel de druk van ongeveer zestig ogen in mijn rug en mijn vingers grijpen de koele stang iets steviger vast. Maar als ik eindelijk niet meer naar de smerige grond sta te staren zie ik dat de meeste passagiers met grote ogen naar Katie – die er nog stommer uitziet dan ik – of Alice kijken.

Toegegeven, mensen staren Alice altijd aan, maar vandaag, nu ze gekleed is in een elektrisch-blauwe minijurk en tegen een verticale gele paal leunt alsof ze elk moment een act kan gaan opvoeren, trekt ze nog meer aandacht dan gewoonlijk. Haar haar hangt op haar rug en ik zie met een gevoel van trots dat ze haar ketting met het halve hartje om heeft. Mijn vingers spelen met de andere helft en de gekartelde rand prikt in mijn vingertoppen. Ze bestudeert haar spookachtige weerspiegeling in het raam en bijt op een gestifte lip alsof er iets niet in orde is. Dat is de moeilijkheid als je zo mooi bent; je hebt iets te verliezen.

Ik raak haar hand aan, een gewoonte uit onze jeugd. 'Je ziet er geweldig uit.'

'Jij ook.' Ze tovert haar perfecte glimlach tevoorschijn.

'Ik zie eruit als een schooier.'

'Ik dacht dat dat moest, Rose is een schooier, alle Imps zijn schooiers.'

Katie kreunt, terwijl ze haar jongensachtige lichaam bekijkt. Ze draagt een zwarte jumpsuit met een serie veelkleurige kousen kriskras om haar middel – vreemde klimplanten die een boom omhelzen. 'Jouw panty's zakken tenminste niet steeds af.' Ze sjort een neongele kous omhoog tot onder haar oksel en probeert hem vast te zetten met een veiligheidsspeld.

Nate kijkt haar van opzij aan. 'Je weet toch hoe een DNA-helix eruitziet, hè, Katie? Jij ziet er meer uit als een menselijke achtbaan.' Hij is veertien, maar lijkt ongeveer twaalf en praat soms als Sheldon Cooper uit *The Big Bang Theory*. En hij is even idioot gekleed als zijn held, Thorn. Zijn ooglapje beslaat zijn hele hoekige gezicht en zijn smalle lijf vult amper zijn leren jas. Hij ziet er niet eens oud genoeg uit om een pizza te bezorgen, laat staan om de Imps te emanciperen.

Katie bekijkt het silhouet van zijn jas. Ze perst haar lippen op elkaar om te voorkomen dat er een belediging ont-snapt en mompelt in plaats daarvan: 'Ik weet het, ik weet het,' voor ze weer met de speld staat te knoeien omdat de trein zo slingert. Ze moet in haar vinger geprikt hebben, want ze mompelt: 'Kut,' en zuigt het bloed weg voor ze zich weer omdraait naar Nate. 'Maar ik wilde niet als een Imp komen. Iedereen komt vast als Imp' – ze kijkt naar mij, met iets van schuld op haar fijne gezicht – 'sorry, Vi. En ik kon echt niet als een Gem gaan, niet zoals Alice de Amazone hier... Ik ben maar een meter vijfenvijftig.'

Alice strijkt over haar haar, alsof ze haar hersens een idee wil ontlokken. 'Er zijn massa's aantrekkelijke dwergen... Tinkelbel... Smurfinnen.'

'Wie valt er nou op een Smurfin?' zegt Katie.

'Een Smurf,' zeg ik.

De metro rijdt nu over een recht stuk en Katie krijgt de veiligheidsspeld eindelijk dicht. 'Nou, ik ben verdomme geen Smurf. Ik ben een helix en daar ben ik trots op.'

'Je zou je gevleid moeten voelen,' zegt Nate. 'Wie zou er nou uit willen zien als die menselijke Barbie daar?' Hij gebaart naar Alice.

'O, bedankt, Nate,' zegt Alice, en ze krijgt een kleur.

Hij tilt even zijn ooglapje op en kijkt haar lang en intens aan. 'Het was geen compliment. Vuile Frankenstein-Gem.'

'Dat is briljant... Vuile Frankenstein-Gem... en het komt niet uit het origineel... niet uit de canon?' Ze praat altijd over *De Galgendans* als de 'canon', om ons weer eens te herinneren aan haar status als fanfictieschrijver. Ze is haar eigen werk zelfs 'het huidige' gaan noemen, alsof het oorspronkelijke boek in vergelijking daarmee heel ouderwets is. Ze heeft geen idee hoe arrogant ze dan klinkt. Ze pakt snel haar iPhone uit haar Michael Kors-tas en begint de

belediging op te typen, waarbij haar azuurblauwe nagels tegen het scherm tikken. 'Vuile Frankenstein-Gem – reken maar dat ik dat in mijn volgende stuk ga gebruiken.'

Nate ademt scherp uit. 'Schrijf je eigen materiaal.'

De metro begint langzamer te rijden en we horen de klik waarmee de metalen deuren opengaan. De *Scooby-Doo*-groep dromt binnen, veelkleurige figuren die scherp afsteken tegen de grijze achtergrond van de metro. Ik beseft dat we er bijna zijn. *Comic Con*. Ik haal beverig adem. Nog maar een paar uur en dan zal ik Russell Jones ontmoeten, *Willow*, en ik ga gekleed als het object van zijn begeerte – Rose. De Julia van Romeo, de Scarlett O'Hara van Rhett Butler. Ik heb zin om met mijn te grote Imp-laarzen een dansje te stampen.

'Je weet toch dat hij vandaag wel honderden keren een Rose zal ontmoeten, hè?'

Vreselijk dat Nate altijd mijn gedachten kan lezen.

De verbleekte symmetrie van de Olympia lijkt totaal niet te passen bij de stralende meihemel en de stripachtige figuren die in golven naar de ingang lopen. We sluiten achteraan in de rij aan.

'Ik heb plotseling het gevoel dat ik te veel kleren aan heb,' zeg ik, terwijl ik mijn ogen niet kan afhouden van de hoeveelheden blote huid. Prinses Leia, Wonder Woman, Daenerys Targaryen – een en al dijen, décolletés en naaakbruin. Ik bestudeer mijn bleke armen en onderdruk een zucht. 'En met "te veel kleren", bedoel ik dus: niet naakt genoeg.'

'... zijn de woorden die een klein broertje nooit hoeft te horen,' zegt Nate.

Katie lacht. 'O, arme Violet. Hoe denk je dat ik me voel?'

'Had je dan als Lara Croft willen komen?' zegt Alice. 'Kom op, meisjes – en jongen – ben ik soms de enige met een

push-upbeha?' Ze steekt haar indrukwekkende boezem naar voren en knipoogt.

'Ik heb ook een beha,' zegt Nate. 'Die van Sophie Wainright... en hij is rood.' Hij moet het afgrijzen op mijn gezicht hebben gezien, want hij voegt er snel aan toe: 'Er zit niks achter, hoor. Ik heb hem van haar waslijn gepikt omdat ze me uitdaagden.' Hij strijkt zijn rossige haar uit zijn ogen. Hij ziet er eerder uit als een elf dan als een jongen.

De rij gaat langzaam vooruit. De tijd verstrijkt langzaam. Ik bestudeer elke steek van het vest van Indiana Jones, elke lik rode verf op de borst van Iron Man. Ik stel me Russell Jones' gezicht voor; de boog van zijn bovenlip, de manier waarop zijn hand langs de mijne zal strijken als we naast elkaar voor de camera poseren. Tegen de tijd dat ik bij de ingang ben, is mijn kaartje al bijna opgelost in mijn zweterige handen.

Ik ben een paar maanden geleden in de Olympia geweest op een schoolexcursie. Katie en Alice waren er ook bij, maar toen zagen ze er iets normaler en iets minder opgewonden uit. Ik herinner me nog hoe de zon schuin door de glazen muur viel, hoe de stofdeeltjes helemaal tot aan het koepelvormige plafond dansten, het witte latwerk van de metalen balken. Het zag er prachtig uit, als een enorme, vergeten balzaal. Vandaag, volgepropt met de levendige en enigszins desoriënterende wereld van cosplay, voelt het alsof ik een filmset betreed of een andere wereld.

'Dit is helemaal te gek,' zegt Katie. Het is voor het eerst dat ik haar enthousiast hoor zijn over iets wat met *De Galgengedans* te maken heeft.

Ik knik. 'Eindelijk snapt ze het.'

De opgewonden rillingen komen weer terug als ik mijn best doe om alles in me op te nemen. Cosplayers en fans in gewone kleren komen van het balkon af en stromen de

benedenzaal in. Ze praten en lachen en poseren voor foto's – alleen door hun grote aantal voel ik me al erg onbeduidend. Banieren, met triomfantelijke slogans en gefotshoppte gezichten, hangen aan het plafond als grote, kleurige zeilen. *Game of Thrones*, *Star Wars*, *De Galgendans*. De lucht voelt bijna vochtig aan op mijn huid en is vermengd met de geur van hotdogs, zweet en parfum. Overal om me heen flitsen camera's en het voelt alsof ik in een enorme glitterbal sta.

'Daar is Willow.' Alice grijpt mijn arm vast en haar vingers klemmen zich als klauwen in mijn vlees. Even denk ik dat ze hém – Russell Jones – echt ziet, en mijn maag trekt zich samen. Maar dan besef ik dat ze naar een banier boven ons hoofd wijst, waarop hij op ons neer staart als een reusachtige engel die eruitziet alsof hij net uit St. Tropez komt.

'Kom mee, laten we kijken waar de *Galgendans*-stand is.' Alice loopt voor ons uit en de menigte wijkt uiteen, zoals altijd.

Ik merk dat Nate zijn arm tegen de mijne duwt alsof hij bang is dat hij me kwijtraakt. En ik voel plotseling het overweldigende gewicht van ouderlijke verantwoordelijkheid, terwijl mams woorden door mijn hoofd bonken: *Pas goed op je kleine broertje, Violet*. Ik steek mijn arm door de zijne en dring achter Alice aan door de menigte, waarbij ik diverse Spocks in de ribben por en over de tenen van Captain America stap. Ik ontwijk een andere Rose, die me nors aankijkt, en schuif langs Boba Fett. Hij heeft zijn helm onder zijn arm en zijn donkere haar zit met gel op zijn voorhoofd geplakt. Hij knipoogt naar me – ik bedoel, een echte knipoog, net alsof hij er niet uitziet als een bovenmaats, zilveren schaaldier. Heimelijk doet het me plezier dat hij naar mij knipoogde en niet naar Alice. Misschien kan ik

tóch worden wie ik wil zijn... bereiken wat ik wil. Er verschijnt een glimlachje om mijn mond.

'Denk nou eens even niet aan Russell,' zegt Katie, terwijl ze me aanstaart.

Ik kijk op mijn horloge. 'Minder dan een uur.'

'Er staat natuurlijk wel een rij,' zegt Alice. 'Willow is de meest sexy man die ooit in een dystopische toekomst heeft bestaan.'

'Die is dan beslist utopisch, als Willow daar is,' kaats ik terug.

Alice snuift. 'Gale... Four... voor mij zijn het allemaal utopieën.'

'Maar wel stomme namen,' zegt Nate, die uit de weg gaat voor Spider-Man. 'Dat is een van de ongeschreven regels van alle dystopische boeken – mensen op wie je verliefd kan worden, moeten stomme namen hebben.'

Katie lacht. 'En alles begint met een hoofdletter, al is het gewoon een normaal woord, alleen om het eng te laten *klinken*.

'Helemaal waar,' zegt Nate.

'En de regering is altijd de boosdoener,' zegt Katie. 'Zonder uitzondering. Het is zo voorspelbaar. Logisch dat ik *De Galgendans* niet heb gelezen. Ik wed dat het net zo is als al die andere boeken.'

'Je weet er niks van,' snauwt Alice.

'Bovendien is Willow geen stomme naam,' zeg ik, een beetje gekwetst door de opmerking. 'Hij is natuurlijk... aards. Hij klinkt zelfs als bladeren die over het gras zweven, tegen elkaar aan dwarrelen, in het water drijven.'

'En zo is het,' zegt Alice.

Nate trekt mijn arm tegen zijn magere ribbenkast. 'Jezus, wat ben jij een zielig geval.'

Ik lach erom, maar hij heeft ergens wel gelijk. Ik ben

zelig als het om Willow gaat, al weet ik dat hij een fantasy-figuur is – een verzinsel van een of andere dode schrijfster. Ik weet ook dat Russell Jones een arrogante acteur is die te veel zuipt, met modellen het bed in duikt en cocaïne snuift... maar bij ontstentenis van Willow poseer ik wel met zijn avatar.

Net nu ik dat denk, loopt er een Avatar voorbij. Lang, stevig, met regelmatige trekken. Hij ziet eruit alsof hij best knap kan zijn onder al dat blauw.

‘OMG!’ gilt Katie. ‘Een sexy Smurf.’